

Zarzuty i główne twierdzenia

Odwołujący się podnoszą, że orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji powinno zostać uchylone z uwagi na to, że Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, polegającego na zakwalifikowaniu ich skargi jako złożonej w trybie art. 226 WE, podczas gdy w rzeczywistości była to skarga złożona w trybie art. 232 WE.

Skarga wniesiona dnia 5 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-287/04)

(2004/C 228/53)

Dnia 5 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Szwecji sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez L. Ström van Lier i N. Yerell w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Królestwo Szwecji nie dopełniło obowiązku transpozycji art. 3, 6 i 8 dyrektywy Rady 93/194/WE⁽¹⁾ z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, oraz
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ustawodawstwo szwedzkie nie zapewnia, czego wymaga art. 3 dyrektywy, minimalnego czasu odpoczynku w ilości 11 nieprzerwanych godzin, w okresie czasu obejmującym 24 godziny. Okoliczność, że większość pracowników jest objęta umowami zbiorowymi, które regulują tę kwestię, nie wpływa na obowiązek transpozycji tego przepisu w stosunku do wszystkich pracowników.

Jeżeli chodzi o art. 6 dyrektywy, to zgodnie z art. 17 ust. 4 czteromiesięczny okres odniesienia ustanowiony w art. 16 ust. 2 dla stosowania art. 6 nie może zostać przedłużony do więcej niż sześciu miesięcy. Swoboda polegająca na możliwości dokonania odstępstw w kwestii okresu odniesienia jest mniejsza niż na to pozwala ustawodawstwo szwedzkie.

Nie dokonano wyraźnej transpozycji do ustawodawstwa szwedzkiego art. 8 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 307, z 13.12.1993, str. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof, wydanego dnia 28 kwietnia 2004 roku, w sprawie FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH przeciwko Finanzamt Hamburg Eimsbüttel

(Sprawa C-290/04)

(2004/C 228/54)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof (Federalny Sąd Finansowy) wydanego dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie w sprawie FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH przeciwko Finanzamt (Urząd Skarbowy) Hamburg Eimsbüttel, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 7 lipca 2004.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż przepisy te zostają naruszone w przypadku, gdy dłużnik prowadzący przedsiębiorstwo w Niemczech może zostać pociągnięty do odpowiedzialności zgodnie z § 50a ust. 5 zdanie 5 Einkommensteuergesetz (ustawa o podatku dochodowym, dalej: „EStG”) z 1990 r. w wersji obowiązującej w 1993 r., z powodu niepobrania – zgodnie z § 50a ust. 4 EStG - zaliczki na poczet podatku dochodowego od wynagrodzenia należnego wierzycielowi prowadzącemu przedsiębiorstwo w państwie Unii Europejskiej (w tym przypadku: w Niderlandach) i będącemu obywatelem innego Państwa Członkowskiego, podczas gdy - zgodnie z § 50a ust. 4 EStG - od wynagrodzeń płatnych na rzecz wierzyciela podlegającego nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech (tj. podmiot krajowy) nie pobiera się zaliczki na poczet podatku dochodowego, wobec czego nie może być też brana pod uwagę odpowiedzialność dłużnika z powodu niepobrania lub pobrania zbyt niskiej zaliczki na poczet podatku dochodowego od należnego wynagrodzenia?
- 2) Czy na pierwsze pytanie należy udzielić odmiennej odpowiedzi, jeżeli wierzycielem wynagrodzenia jest podmiot, który w trakcie w chwili świadczenia usługi prowadzi przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim, ale nie jest obywatelem Państwa Członkowskiego?
- 3) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest negatywna:
 - a) Czy art. 59 i 60 Traktatu WE należy interpretować w ten sposób, iż koszty uzyskania przychodu, które wierzyciel prowadzący przedsiębiorstwo w innym Państwie Członkowskim poniósł w Niemczech w związku ze swoją działalnością gospodarczą prowadzącą do powstania roszczenia o zapłatę wynagrodzenia, muszą zostać odliczone przy obliczeniu podatku przez dłużnika, zobowiązanego do zapłaty tego wynagrodzenia, już przy pobraniu zaliczki na poczet podatku dochodowego zgodnie z § 50a ust.4 EStG, ponieważ także w przypadku podmiotów krajowych podatkowi dochodowemu podlegają tylko przychody netto po potrąceniu kosztów uzyskania przychodu?